

Sinulle

Tekijä: Caroline156

~***~

Sinulle Vilho Koskela, jonka kullanarvoinen elämä niin nopeasti päättyi ennen aikojaan.

~***~

Tapasimme tämän mielettömän sodaksikin kutsutun elämöinnin aikaan. On sangen kummallista pohtia, että ilman tätä näytelmää tuskin olisimme koskaan tavanneet siviilielämämme kiemuroiden keskellä. Olimme molemmat päätyneet joukkueen johtajiksi ja suhtauduimme annettuun tehtäväämme sydän intoa palaen - minä itse ehkä lapsellisenkin isänmaallisessa hengessä sinun ollessa maltillisempi. Niin usein tarkat korvani havaitsivat miesteni kuiskuttelevan keskenään heidän kuvitellessaan, etten kuule: “Siellä se Jorma taas touhottaa. Mitäköhän se nyt tällä kertaa?” Noh, tästä kiusanteosta välittämättä ajattelin silloin meidän olevan tekemässä jotain hyödyllistä ja tärkeää, mistä kaikkialla niin ylevästi uusille sukupolville tarinoitiin: meidän nimiämme tulitaisiin vielä toistelemaan ja juhlistamaan valtakunnan puheissa. Ajan myötä ja kauhuja kohdatessamme taisimme kuitenkin molemmat oivaltaa, että tässä oli kysymys jostain aivan muusta kuin mistään mieltä ylentävästä asiasta. Sen saimme kokea karvaasti rakkaiden tovereidemme silpoutuneita ruumiita kohdatessamme ja viattomia siviiliuhreja hiljaa mielissämme kauhistellessamme. Näistä emme kuitenkaan puhuneet, mutta pienikin katse tai nyökkäys kertoi sen, mikä mieltä askarrutti. Päivä päivältä häpeä alkoi puristaa ennen niin ylvästä rinnustaani - kunniamerkit ja ristit alkoivat tuntua mitättömiltä, suorastaan noloilta, helyiltä.

Salaa sivusilmällä ihailin taitojasi johtaa urheaa joukkoasi. Vaikka olit opintiesi päättänyt jo kansakouluun sieltä maatöihin siirtyen, miestesi ihailevat katseet puhuivat puolestaan. Kun taidoiltaan köyhemmät miehet joutuivat kuria ja kiroilua käyttämään, sinä sait toivottomaksikin tuomitun tapauksen toimimaan ohjeidesi mukaisesti kuitenkin ilman pakotteita - tätä jaksoin aina hämmästellä. Minä, näennäisesti akateemisella älykkyydellä varustettu mies, en saanut sitä sujuvuutta ja luontevuutta koskaan johtajuuteeni, jossa sinä osoitit olevasi luonnonlahjakkuus - minä itse jouduin sen alusta alkaen opettelemaan.

Vaikkakin olen omieni luottamuksen saavuttanut, koen edelleen, että johtajuudestani puuttuu jonkinlainen luontaisuus, joka sinulle oli siunattu jo äidinmaidossa.

Sodan hulluuden keskellä harvemmin me ihmisolennot ehdimme tutustua toisiimme muuten kuin pintapuolisesti. Kuitenkin meidän kesken tapahtui jostain syystä tuntemattomasta poikkeus ja vietimme paljon aikaa keskenämme toistemme tarinointia tarkasti kuunnellen. Vaikkakin olit yleisesti ottaen hiljaisen miehen maineessa, minulle avauduit kiehtovasta siviilielämästäsi, jota itse pidit vähäpätöisenä arkisine askareineen. Minusta oli perin kutkuttavaa kuunnella kertomuksiasi maatilan arjesta, eläimistä, viljelystä ja perheestäsi. Sinä puolestaan jaksoit kuunnella kärsivällisesti minun murheitani kotopuolesta, vaikka tulevat hääsunnitelmani tuskin liikuttivat sinua kovin paljoa. Sodan ja kuolemanpelostani en koskaan kenellekään muulle uskaltanut avata sydäntäni, mutta sinä suhtauduit niihinkin itsellesi ominaisella hiljaisella ymmärtäväisyydellä. Nämä keskusteluhetket toivat sen pienen valonpilkahduksen ja tuntemuksen normaaliudesta, joka oli meiltä miespoloilta niin varhaisessa vaiheessa riistetty korkeimmalla mahdollisella hinnalla.

Uutinen kaatumisestasi museri minut. Silloin tosin oli tilanne niin pahasti päällä, etten voinut reagoida välittömästi, vaan oli vain jaksettava puurtaa. Sinunkin henkesi vieneen hyökkäyksen tappiot olivat mittavat ja oma joukkueeni kutistui lähes mitättömäksi. Iltahämärän ja rauhan laskeutuessa sotatantereelle taas hetkeksi olin murheen murtama ja koin olevani aivan lopussa. Yöllä unettomana päätinkin käydä sinua vielä viimeisen kerran katsomassa. Maatessasi siinä sarkakankaalla näitisti peiteltyinä näytit niin levolliselta ja rauhalliselta. Jääkylmä ja kalpea ruumiisi paljasti kuitenkin, että olit jättänyt tämän maailman kauhut taaksesi. Toivon, että sinulla on siellä rauha, missä ikinä oletkin ja sydämeistäni toivon myös, ettet vastaavaan hulluuteen joudu ottamaan enää osaa. Muistan erään keskustelumme, jossa olit kertonut hylkääväsi lupaavasti alkaneen upseerin urasi, mikäli sodasta ehjänä selviäisit. Toteutumaton toiveesi suretti minua ja kenenkään näkemättä vuodatin katkeria kyyneleitä yön pimeyden turvin.

Eräs asia on sieluani kalvannut ja aika olkoon kypsä sen pirulaisen siirtämiseksi tähän paperille sydämeltäni. Usein puhumme asetoveruudesta ja näin kurjissa oloissa monet meistä solmivat lujiakin ystävyysuhteita. Välillä tuntui, että sinun ja minun välillämme side oli kuitenkin tavanomaistakin lujempi. Huuleni väännyvät hymyyn, kun muistelen yhteistä

taivaltamme. Muistatko sen illan, jolloin kannoin sinut humalassa upseerikorsulta omien miestesi kanssa selkiämään? Muut upseerit pitivät käytöstäsi häpeällisenä ja epäsovinnaisena, mutta minä puolustin sinua silloin. Eipä kukaan muukaan meistä ollut sen ylevämmässä kunnossa itse Marsalkan syntymäpäivänä leikattua konjakkia nauttiessamme, mutta sinä purit sisälläsi olevia paineita turhankin hanakasti.

Mutta se tärkein on kuitenkin ehkä eräs hetki kesäisestä pysähtyneestä illasta, jolloin upseerikorsulla taas juhlittiin. Sinä et kuitenkaan ilonpidosta ollut kovin kiinnostunut, vaan lähdit läheiselle järven rannalle istuskelemaan ja miettimään omiasi. Huolestuneena livahdin sinua etsimään, kunnes viimein löysin sinut yksin hämärästä. Annoit minun liittyä seuraasi ja siinä jonkin aikaa hiljaisuutta kuunnellessamme katseemme kohtasivat yhtäkkiä. Olin pannut merkille, ettet yleensä katsonut ketään silmiin, vaan uppouduit mietteisiisi painaen pääsi alas. Jotain oli kuitenkin nyt muuttunut ja aluksi arvelin sen johtuneen parista lasillisesta, jotka olimme molemmat nauttineet - emme kuitenkaan olleet niin paljoa humaltuneet, että sen vuoksi olisimme typeryyksiä sentään tehneet.

Astuit hitaasti askeleen lähemmäs istahtaen viereeni katsettasi vieläköän irrottamatta. Sanaakaan sanomatta tartuit hellästi alaleuastani ja vatsanpohjaani vihlaasi samalla lailla kuin sinä eräänä iltana tansseissa, jolloin olin tulevan vaimoni tavannut. Kosketus oli kuin kysymys, johon hiljaisesti myönnyin ja samassa huulemme yhtyivät suudelman suloiseen syleilyyn. Sinä iltana meistä taisi tulla muutakin kuin tovereita tai ainakin minä kuvittelin niin. Koskaan emme asiaa ottaneet puheeksi, mutta tilanteiden salliessa vaihdoimme merkitseviä katseita tai hipaisimme toistemme käsiä ohi kulkiessamme. Nämä hetket ovat piirtyneet mieleeni selkeästi kuin kuuluisimmat taidehistorialliset mestariteokset ja ne saavat minut onnellisiksi näinä jatkuvan surun ja kauhun aikoina.

En voi välttyä pohtimasta, oliko tämä vain hetkellinen hairahdus vaiko jo pintaa syvemmillä olevien tunteiden purkaus - mene ja tiedä. Vaikka sydämeni oli täynnä rakkautta ja lämpöä sinua kohtaan, tunsin kuitenkin takaraivossani armotonta syyllisyyttä. Jos me molemmat tästä selviäisimme, mitä sitten tapahtuisi? Olimmehan tehneet syntiä langetessamme toisiimme, niinhän laissakin sanotaan - minä ehkä jopa pahemmin, sillä olinhan vannonut rakkauttani jo toiselle. Tälle tunteelle en voinut mitään, vaan sitä estäessäni se tuli takaisin suuremmalla voimalla päivin ja öin. Ehkä minua koeteltiin synneistäni. Tulin myös miettineeksi, mitä

syntiä meidän rakkautemme sitten oli verrattuna siihen, että olimme lajitovereitamme armottomasti teurastaneet kerta toisensa jälkeen.

Maailma on kovin mystinen paikka, ystäväni. Lepää rauhassa, rakas Ville.

Ikuisesti sinun,

J. Kariluoto